

Tot esperant el circ

La història. Pic Saint-Loup, Montpellier, ahir. Kate ha tingut pana enmig la carretera comarcal, passa Vittorio i solventa l'avaria, després es troben al poble on ella actua en un circ ambulat, ell s'interessa per l'espectacle i es queda a veure'l, intrigat per Kate, Vittorio no se'n va.

La pel·lícula. Que el món és un circ amb pallassos i trapezistes patètics s'ho temia Sam Beckett, quan va deixar tirats Vladimir i Estragó, Lucky i Pozzo, en una carretera deserta, allà pels anys 50. Just quan Jacques Rivette (Rouen, 1928) s'iniciava com crític a 'Cahiers du cinema', i fent films com 'Li Divertissement'. Ara, aquest jove de vuitanta calendaris, ens conta una llegenda de rondalla nostàlgica: de quan el drac 'rouge' és alhora la donzella madurada i el príncep 'bleu' un italià itinerant, que cavalca en cotxe descapotable. 'El último verano', melodramàtic, i suat, títol espanyol de l'original '36 vues du Pic Saint-Loup' (36 punts de vista del Pic Saint-Loup), executa el doble salt mortal de la senzillesa descriptivo-narrativa; el maridatge ideal entre cinema i teatre; la sensualitat colorista en plena natura. Amb la fluïdesa de qui domina l'ofici de fer somiar, i somriure, sense força dramàtics, les aventures galants de Kate i Vittorio, dins i fora de la pista del circ, sempre amb l'escrupolós ús del

'vostè', sonen a litúrgies cortesanes, cavalleresques. Així, resulta que 'El último verano' és l'estímul original per contrarestar els (d)efectes col·laterals del cinema dominant. Siguin 'blockbusters' ianquis tipus '127 hours'. O el caspós 'Torrente 4' madrileny. Rivette exorcitza aquests 'fantasmes' amb la màgia del lirisme, la llum, el color, la nostàlgia amb regust de passat superat. I la subtil poesia lúdica d'uns 'clowns' absurds, mig perduts al centre d'una pis-

'El último verano'

Director: Jacques Rivette.
Intèrprets: Jane Birkin,
Sèrgio Castellito, André
Marcon, Julie-Marie
Parmentier. França-Itàlia,
2009. 84'. Funatic Lleida.

ta de circ itinerant que no porta enlloc.

La imatge. La lluna evanescent, entre els Pics de Saint-Loup, a trenc de nit o d'alba, difuminant-se.

La frase. 'Tots els dracs són, potser, princeses que pateixen', deixa anar Vittorio, com qui no vol la cosa. Podria ben bé ser que Sant Jordi fos en dolent de la llegenda..

La recomanació. Esforçats cinèfils i cinèfiles amb disposició per deixar anar prejudicis i escalar muntanyes nord enllà.